గమనం మధురం

- అంజన కొడాలి

(గత సంచిక తరువాయి)

అనిత

గరాజ్ డోర్ నెమ్మదిగా తెరుచుకుం టుంటే, కారు గరాజ్‌లోకి పోనిచ్చింది అనిత.

కారు వెనుక సీట్లో ఉన్న ల్యాప్‌టాప్ బ్యాగు, హ్యాండ్ బ్యాగు తీసుకుని, గరాజ్ మూసేసి ఇంటి లోపలకి నడిచింది.

వారం రోజుల వెకేషన్ తర్వాత ఆఫీసుకు వెళ్ళటం అంటే, సెలవుల తరవాత బడికి వెళ్ళనని మారాం చేసిన తన చిన్నతనం జ్ఞాపకం వచ్చింది. ఇల్లు నిశ్శబ్దంగా ఉంది.

సోఫా పక్కన బ్యాగ్స్ పడేసి, మ్యూజిక్ సిస్టమ్ ఆన్ చేసింది. దాంట్లో నుండి - "తొలిసారి మిమ్మల్ని చూసింది మొదలు.." ఉలిక్కిపడి రిమోట్‌తో ఆపేసింది అనిత. ఎన్నాళ్ళయ్యిందో ఈ సీడీ దీంట్లో పెట్టి, బట్టలు మార్చుకుని వచ్చి కుర్చీలో కూర్చుని హెడ్‌ఫోన్స్ పెట్టుకుంది.

"తొలిసారి మిమ్మల్ని చూసింది మొదలు

కదిలాయి మదిలోన ఎన్నెన్నో కథలు.. ఎన్నెన్నో కథలు.."

హెడ్‌ఫోన్స్‌లో వినపడే పాట, ఏనాటి జ్ఞాపకాలనో తట్టిలేపుతుంది. ఏమైంది ఈవేళ తనకు? చాలా ఏళ్ళ తర్వాత, పాత పాటల సీడీ వింటూంది. తనకు ఇష్టమైన పాటలన్నీ ఏర్చి కూర్చుకున్నది ఈ సీడీలో.

ఏ తెల్లవారు ఝామున శబ్దమే చేయకుండా విచ్చుకునే పున్నాగ పూలను చూసినప్పుడో -

తుషార బిందువుల్ని బద్ధకంగా విదిలించుకునే ముద్దబంతిని పలుకరించినప్పుడో హర్ష వర్షంతో పులకరించే ప్రకృతిలో పాలు పంచుకున్నప్పుడో -

సాయం సంధ్యతో ఆకాశరాజుకు, పుడమి కన్నె చాటుగా పంపే లేఖ గురించి తెలిసినప్పుడో -

జంట కోసం ఒంటరి కోయిల పాడే విషాద గీతం, నా కంటి చివర ఆర్ద్రగీతమైనప్పుడో -

అప్రయత్నంగా మది గదులను తెరచుకుని గతం ముందు నిలుస్తుంది.

ప్రతి మనిషికి ఒక గతం ఉంటుంది. ఆ గతం తాలూకు ప్రభావంకూడా ఉంటుంది. కొన్ని పొరపాట్లు సరిదిద్దుకోలేనంతగా జీవితపు గమ్యాన్ని మార్చేస్తాయి.

ఎంతో కావాలని తపించిన వాటిని సాధించుకునే సత్తాలేక, ఒక రకమైన ప్రేమరాహిత్యంలో కొట్టుకుపోతూ, ఈ మధ్య వయస్సులో ఈ రకమైన ఆలోచనల వలన ఏమిటి ప్రయోజనం?

నాది మధ్య వయస్సా? అంటే జీవితంలో సగభాగం అయిపోయిందా? నిజం చెప్పాలంటే గడచిపోయిన జీవితం ఎంతో ఉత్సాహంగా, సంతోషంగా ఉండవలసింది. ఆ సంతోషపు బలంతో సంతృప్తిగా మిగతా జీవితం గడపాలి.

యవ్వనపు తొలకరిలో ఎంతో గాఢంగా విశ్వసించేదానిని. నా కోసం ఎవరో ఒకరు ఉండే ఉంటారని, నాకోసం నన్ను నన్నుగా నన్ను నేను మరిచిపోయేంతగా ప్రేమిస్తారని. పిచ్చితనం కదూ.

ఎందుకో ఎవ్వరూ ధైర్యంగా నా చెయ్యి అందుకోలేక పోయారు. కాలేజీలో ఉన్నప్పుడు చాలామంది అమ్మాయిలకు ఓ ప్రేమ కథ నడిచేది. ఒక్క ప్రేమలేఖ కూడా అందుకోని అతి కొద్దిమంది ఆడపిల్లల్లో నేనూ ఒకదాన్ని.

ఓ మోస్తరు అందగత్తెను, చాలా చలాకీగా ఉండేదాన్ని, ఎప్పుడూ చుట్టూ స్నేహితులు, హడావుడి, బాగా చదివేదాన్ని - అయినా సరే ఏ ఒక్క అబ్బాయీ ధైర్యం చేసి నాతో అతి చనువు ప్రదర్శించలేరు. దానికి నా స్నేహితురాలి నిర్వచనం - ఎంత స్నేహంగా ఉన్నా. కళ్ళతో ఆమడదూరం నిలబెడతానంట నేను. అందుకే అబ్బాయిలకు భయం అంట నేనంటే.

ఒక రకంగా గర్వంగా అనిపించేది ఆ మాటలకు.

జీవితంలో ఏదో వెలితి, గుండెల్లో శూన్యం. ఎవ్వరితోనూ మాట్లాడాలని లేదు. ఒంటరిగా ఎక్కడికైనా వెళ్ళిపోవాలని ఉంది. ఎందుకీ బంధాలు కాళ్ళకు అడ్డం పడుతున్నాయి?

అనవసరంగా గోరంతను కొండంతలు చేసి బాధపడుతున్నానా? ఈ జీవితంలో నాకు ఇంతే ప్రాప్తం అని సర్దుకుపోనా?

మనఃశ్శాంతి, ఆనందం ఎక్కడున్నాయో తెలిస్తే వెతుక్కుందును. ఇంకా ఎన్నాళ్ళు బ్రతుకుతానో తెలియదు. మానసికంగా, శారీరకంగా అలసిపోయాను.

ఇంకా ఎన్నాళ్ళు పోరాడాలి? ఎవరికోసం పోరాడాలి?

ప్రాప్తమను కోని క్షణమే బ్రతుకులాగా..

కళ్ళ వెంబడి ధారాపాతంగా నీళ్ళు తుడుచుకోవాలన్న ధ్యాస కూడా లేకుండా కూర్చుండిపోయింది.

చికాగో వచ్చి సంవత్సరం అయ్యింది. ఎవ్వరూ పెద్దగా పరిచయం కాలేదు. పరిచయాలు పెంచుకోవాలని కూడా అనిపించటం లేదు ఈ మధ్య.

చికాగో రావటం మూలానేమో, ఈ సంవత్సరంగా తన కాలేజి జీవితం మరీ మరీ గుర్తుకు వస్తుంది. అయినా పిచ్చితనం కాకపోతే, మర్చిపోయింది ఎప్పుడు కనుక. స్తబ్దుగా అయిపోతుంది మనస్సు - ఏంటి ఈ జీవితం? ఏం సాధించింది? ఎందుకు అన్ని చోట్లా తలదించుకుని బ్రతకటం అవసరమా? కనీసం తన కోసం తాను బ్రతకటం కూడా మానేసింది.

ఈ క్షణంలో నేను చనిపోతే ఎవరికి నష్టం? ఎంత హుషారుగా ఉండేది, పుస్తకాలు చదువుకోవటం, పాటలు పాడుకోవటం, సరదాలు, ఫ్రెండ్స్. శిశిరంలో రాలిపోయే ఆకుల్లాగా, అన్నీ రాలిపోయాయి.. ఆలోచిస్తూ మగత నిద్రలోకి జారిపోయింది.

"ఏంటి నీతూ ఇలా అయిపోతున్నావు?" ఎదురుగా నిల్చుని స్టీవ్ అడిగాడు.

"నీకు నేను నచ్చట్లేదు కదా? నాకు నేనే నచ్చట్లేదులే" బేలగా అన్నది అనిత.

"అలా మాట్లాడొద్దు ప్లీజ్. నా నీతూని మళ్ళీ నాకు చూపించవా ప్లీజ్. మార్పు నీ చేతుల్లోనే ఉంది" మృదువుగా అన్నాడు స్టీవ్.

స్టీవ్ చెయ్యి అందుకోబోతుండగా మెలకువ వచ్చేసింది.

ఎక్కడ ఉందో ఏమిటో ఒక్క క్షణం ఏమీ అర్థం కాలేదు.

ఏంటి ఈ విచిత్రమైన కల ఈ వేళకాని వేళలో -

పదిహేను సంవత్సరాలుగా ఏనాడూ కలలోకి రాని స్టీవ్ ఇవాళ్ళేంటి?

గరాజ్ తెరిచిన శబ్దం విని కళ్ళు తుడుచుకుంది. అన్నం వండలేదని గుర్తుకు వచ్చి గబగబా కిచెన్‌లోకి వెళ్ళి బియ్యం కడిగి కుక్కర్‌లో పెట్టి, క్రితం రోజు అక్క ఇచ్చిన కూరలు ఫ్రిజ్‌లోనుండి తీసి వేడి చెయ్యటం మొదలెట్టింది.

"ఏంటి ఇంట్లో లైట్లు వెయ్యకుండా ఏం చేస్తున్నావ్?" వెనుకనుండి భర్త ప్రదీప్ గొంతు వినిపించింది.

"ఏదో పనిలో పడి చూసుకోలేదు."

"ఏంటి ఇంకా అన్నం రెడీ అవ్వలేదా? చాలా ఆకలిగా ఉంది" గొంతులో విసుగు.

"సారీ ఆలస్యం అయ్యింది. ఇంకో పావుగంటలో రెడీ అవుతుంది" పైకి నెమ్మదిగా చెప్పింది కానీ లోలోపల తన మీద తనకే చిరాకు. విసుగ్గా మాట్లాడుతుంటే ఎందుకు తను సారీ చెపుతుంది. ఒక్కరోజు ఆలస్యం అయితే ఇంత చిరాకు పడాలా? దాదాపు పదిరోజులు అక్క దగ్గరకు వెళ్ళి నిన్న రాత్రి తిరిగి వచ్చింది.

రాత్రి ఏమీ అడగలేదు తనను. ప్రొద్దున్నే రెడీ అయి ఆఫీసుకు వెళ్ళిపోయింది.

కనీసం ఇప్పుడన్నా అక్కవాళ్ళు ఎలావున్నారు? వెన్నెల కబుర్లేంటి? అని అడగొచ్చుకదా. మనసు చిన్నబుచ్చుకుంది.

ప్రదీప్ వెళ్ళి బట్టలు మార్చుకు వచ్చేసరికి అన్నం రెడీ అయింది. గిన్నెలు అన్నీ డైనింగ్ టేబుల్ మీద పెట్టి, భోజనానికి పిలిచింది. టివిలో న్యూస్ పెట్టి వచ్చి టివి కనిపించేట్లు కూర్చుని భోజనం చెయ్యటం మొదలుపెట్టాడు.

అనిత కూడా మౌనంగా తినసాగింది. మౌనం తప్పితే ఈ ఇంట్లో ఇంకేమీ మిగల్లేదు. అనిత పెళ్ళి ఎంతో హడావుడిగా జరిగింది. పెళ్ళిచూపుల తరవాత వారంలో పెళ్ళి, తండ్రి పక్షవాతంతో ఎలాగో పోరాడి, ప్రాణాలు నిలబెట్టుకున్నా, చెయ్యి కాలు పనిచెయ్యమని మొరాయించాయి. తండ్రి ఆరోగ్య పరిస్థితి తెలుసుకుని నెలరోజులు సెలవు పెట్టుకుని ఇండియా వెళ్ళిన అనితను, అందరూ బలవంతం చేసి, ప్రదీప్ అమెరికాలో ఉద్యోగం చేస్తున్నాడు మంచి కుటుంబం అని పెళ్ళి చేశారు.

పెళ్ళికి ముందు ఒక్క మాటకూడా మాట్లాడుకోలేదు ఇద్దరూ. వారంలో పెళ్ళి ఇంకో నాలుగురోజులు ఉండి తిరిగి అమెరికా వెళ్ళిపోయాడు ప్రదీప్. పెళ్ళి విషయంలో బలవంతం చెయ్యొద్దని ఎంత బ్రతిమిలాడింది. గుండెలో బాధంతా అక్కకు చెప్పుకుని భోరున ఏడ్చింది అనిత.

"జరిగిందేదో జరిగిపోయింది అనిత. ఒప్పుకో! ఈ పెళ్ళి మూలాన అమ్మా నాన్న చూడు ఎంత సంతోషిస్తున్నారో మంచి సంబంధం అని. నాన్న పరిస్థితి చూడు, ప్రాణాలు ఉన్నాయని సంతోషించాలో లేక ఇలా మంచాన పడ్డారే అని ఏడవాలో అర్థం కావటంలేదు. ప్రాక్టికల్‌గా ఆలోచించు, అప్పుడే జీవితంలో సంతోషంగా ఉంటావు."

పెళ్ళి జరిగిన రోజు మనస్సు గట్టి పరుచుకుంది అనిత. స్టీవ్ ఒక అందమైన జ్ఞాపకం - తన జీవితంలో ఇంకేదో రాసిపెట్టి ఉందేమో అందుకే ఈ పెళ్ళి జరుగుతుందేమో అని.

ప్రదీప్ అమెరికా వెళ్ళిపోయాక, ఇంకో రెండు వారాలకు అనిత కూడా తిరిగి డెట్రాయిట్ వచ్చి ఉద్యోగంలో చేరింది. ప్రదీప్‌కు వర్జీనియాలో ఉద్యోగం. అతనికి దగ్గరలో ఉండాలని తిరిగి ఉద్యోగం, వీసా మార్చించుకునే సరికి ఇంకో ఆరునెలలు పట్టింది.

ఈ ఆరునెలల్లో చాలా కష్టపడింది మానసికంగా ధైర్యంగా ఉండటానికి, నిండు మనస్సుతో వైవాహిక జీవితంలో అడుగుపెట్టటానికి.

మొదట్లో స్టీవ్ మీద చాలా కోపం వచ్చేది. 'నాకంటే మంచి అమ్మాయి దొరుకుతుందా, తనని ఎందుకు కాదన్నాడు' అని.

క్రమేపీ అతని మీద కోపం పోయింది. అతని మీద ప్రేమ కోపాన్ని కరిగించేసింది. ఇక ఇదే నా జీవితం అని మనస్సు స్థిరపరచుకుని కాపురానికి వెళ్ళింది అనిత.

ప్రదీప్. చాలా మొండివాడు. విపరీతమైన కోపం, తన ప్రకారమే అన్నీ జరగాలి అనుకుంటాడు.

అత్తగారు చాలా మురిపెంగా చెప్పింది "వాడిని అర్థం చేసుకుని తన ప్రకారం ఉండు. అసలు మీ మామగారి కుటుంబం అంతా ఇంతే, మహా పట్టుదల మనుష్యులు."

ప్రదీప్‌ని అర్థం చేసుకోటానికి, అతనితో మంచి స్నేహం పెంచుకోటానికి తన శాయశక్తులా ప్రయత్నించింది అనిత.

అనిత సంపాదించే ప్రతి పైసా ప్రదీప్ కంట్రోల్ చేసేవాడు. ఫ్యూచర్ బాగుండాలి, షేర్లు, కొనాలి, ఇండియాలో ఆస్తులు కొనాలి అంటూ ఏమేమో మాట్లాడేవాడు. అనితకు ఈ ఆస్తులు, డబ్బు గోలలు పట్టేవి కావు. పోనీలే ప్రదీప్ తెలివిగా ఫైనాన్షియల్ ప్లానింగ్ చేస్తున్నాడని పట్టించుకునేది కాదు.

రెండేళ్ళు పక్షవాతంతో నరకం అనుభవించి రాజారావు చనిపోవటం ఒక పెద్ద షాక్. పెళ్ళి అయిన నాలుగు సంవత్సరాల దాకా పిల్లలు పుట్టలేదు. అక్క కవితకు కూడా పిల్లల్లేరు. అక్క చెల్లెళ్ళు ఇద్దరికీ పిల్లలు పుట్టే యోగ్యత లేదేమో అని అత్తగారు అనీ అననట్లుగా పదే పదే అదే మాట అంటుంటే పరీక్షలు చేయించుకుందామని ప్రదీప్‌ను బ్రతిమిలాడి తీసుకువెళ్ళింది.

అనితలో ఏమీ ప్రాబ్లం ఏమీలేదు, ప్రదీప్ స్పెర్మ్ కౌంటు తక్కువగా ఉందని రిపోర్టు వచ్చింది. ప్రదీప్‌కు విపరీతంగా కోపం వచ్చింది. రిపోర్టు అనిత మొహం మీద విసిరి కొట్టాడు.

"ఈ చెత్త అంతా చెప్పించి నన్ను తక్కువ చెయ్యటానికి తీసుకువెళ్ళావా?" గట్టిగా అరిచాడు.

పుట్టి బుద్ధి ఎరిగాక అలా ఎవ్వరూ అనిత మీద అరవకపోవటంతో చాలా భయపడింది ప్రదీప్ కోపానికి.

"ఇందులో నేను చేసిన తప్పేంటి ప్రదీప్. నేనేమైన ఈ రిజల్టు ఊహించానా? అయినా పిల్లలు పుట్టరు అని చెప్పలేదు కదా, కొంచెం ఆలస్యం అవుతుందేమో అన్నారు" నెమ్మదిగా నచ్చచెప్పింది.

మొత్తానికి ఓ సంవత్సరం తరవాత అనిత ప్రెగ్నెంట్ అన్న కబురు విని అందరికంటే కవితే ఎక్కువ సంతోషించింది. మొదటినుండి చాలా కాంప్లికేషన్సు ఉండేవి. ఉన్నట్లుండి విపరీతంగా కడుపులో నొప్పి, వాంతులు. బెడ్ రెస్టు తీసుకోమన్న డాక్టరు సలహాతో ఉద్యోగం మానేసింది అనిత.

నాలుగో నెలలో కవిత తన దగ్గరకు తీసుకుని వెళ్ళి కాస్త ఆరోగ్యం కుదుట పడేదాకా జాగ్రత్తగా చూసుకుంది. డెలివరీ కూడా కాంప్లికేట్ అయ్యింది. నాలుగువారాల ముందే నొప్పులు వచ్చాయి.

కొంచెం బలహీనంగా ఉన్నా చక్కటి పాప పుట్టింది. ముందుగా స్కానింగ్‌లో తెలుసుకోలేదు పాపో, బాబో అని. కానీ మనస్సులో పాప కావాలని చాలా అనుకుంది. కవిత మాత్రం మనిద్దరం ఆడపిల్లలం అందుకని ఒక బాబు పుట్టాలి అనేది.

పాపను చూడగానే చెప్పింది అనిత 'నా చిన్నారి వెన్నెల. ఆ పేరే తనకు ఒప్పుతుంది' అని.

ఒక నాలుగు వారాలు హాస్పటల్లోనే ఉంచారు. ప్రీమెచ్యూర్ అని. మానసికంగా శారీరకంగా చాలా ఒత్తిడికి లోనయ్యింది ఆ నాలుగు వారాలు. కవిత సహాయం చెయ్యటానికి రావటంతో కొంత ఊరట కలిగించింది.

ఇన్‌క్యుబేటర్‌లో ఉంచటం మూలాన అనితను ఎక్కువ ఉండనిచ్చేవారు కాదు. ప్రొద్దున్నే ప్రదీప్ ఆఫీసుకు వెళుతూ దింపేసి వెళితే, పదకొండు గంటలకు కవిత వచ్చి ఇంటికి తీసుకు వచ్చేది. భోజనం చేసి కాసేపు రెస్టు తీసుకుని మళ్ళీ కవితతో హాస్పిటల్‌కు వెళ్ళేది. సాయంత్రం తిరిగి వచ్చేస్తుంటే ప్రాణం పోయినట్లు ఉండేది, దానికి తోడు బ్రెస్ట్ పంప్‌తో పాలు తీయటం - మానసికంగా సంతోషంగా లేకపోవటంతో శారీరకంగా బాగా నలిగిపోయింది.

దాదాపు నెల తరవాత ఇంటికి పంపుతూ డాక్టరు చెప్పింది.

"పాప ఎదుగుదల కొంచెం స్లోగా ఉంది. మోటార్ స్కిల్స్ కూడా. కానీ ప్రీమెచ్యూర్డ్ బేబీస్ కొంతమందిలో ఇది సహజం. వర్రీ అవ్వకు. పుస్తకాలు చదివి మిగతా పిల్లలతో పోల్చుకుని కంగారు పడకు."

పాపను ఇంటికి తెచ్చే సమయానికి అత్తగారు వచ్చారు సాయానికి. నిజానికి అదే నిజమైన డెలివరీ డేటు, దాని ప్రకారమే ఆవిడకు ఎప్పుడో టిక్కెట్టు కొన్నారు. అనితకు తన తల్లిని తెచ్చుకోవాలని ఉండేది కానీ ప్రదీప్ ఒప్పుకోలేదు, వాళ్ళ అమ్మను మొదట అమెరికాకు తేవాలని పట్టుపట్టాడు.

"ఇదేంటి నువ్వు చెవులకు ఏమీ కట్టుకోవు. బాలింతపు ప థ్యం లేకుండా అన్నీ తినేస్తున్నావేంటి?" అంటూ అనిత ఏది చేసినా ఏదో వంకలు పెట్టేవారు ఆవిడ.

ఏదో పెద్దావిడ, ఆవిడ అనుభవంతో చెపుతున్నారని తాను డాక్టర్ల దగ్గర తెలుసుకున్నది చెప్పబోయేది అనిత.

"నాకేమీ తెలియదనుకుంటున్నావా ఏంటీ? ముగ్గుర్ని కన్నాను" గట్టిగా అనేది ఆవిడ.

పాప విషయంలో మాత్రం అనిత ఎవ్వరిమాట వినేది కాదు. తన అనుమానాలన్నీ డాక్టరుతో పంచుకుని, ఆవిడ చెప్పిన ప్రకారం తు.చ తప్పకుండా పాటించేది వెన్నెలను కంటికి రెప్పలా చూసుకునేది.

వెన్నెలకు నాలుగునెలలు వచ్చినా ఎవ్వరినీ గుర్తుపట్టేదికాదు, నవ్వేది కాదు.

అత్తగారు కంగారు పడుతుంటే నచ్చచెప్పటానికి ప్రయత్నించింది అనిత. "పాప ఎదుగుదల మిగతా పిల్లల్లాగా ఉండదని చెప్పారు అత్తయ్యా. అంతే కానీ పాపలో లోపం లేదు" తన వెన్నెల గురించి ఎవ్వరు నెగెటివ్‌గా మాట్లాడినా తల్లి ప్రాణం గిలగిలలాడేది.

ప్రదీప్ అయినా తల్లికి నచ్చచెపుతాడు, అలా పొద్దస్తమానం పాపగురించి నెగెటివ్‌గా మాట్లాడవద్దని చెపుతాడేమోనని, ఒంటరిగా ఉన్నప్పుడు మొత్తుకునేది.

ప్రదీప్ అనిత బాధను సీరియస్‌గా తీసుకునేవాడు కాదు.

"నీకంటే అమ్మకు ఎక్కువ తెలుసు కదా ఎందుకు రాద్ధాంతం చేస్తావు?"

"ప్రదీప్ ప్లీజ్ అర్థం చేసుకో. నేను రాద్ధాంతం చెయ్యట్లేదు. పాప అసలే ప్రీమెచ్యూర్డ్, ఇంటికి వచ్చాక కూడా తన ప్రోగ్రెస్ చాలా ఆలస్యం అవుతుంది. నా హెల్త్‌కూడా బాగోటం లేదు. డాక్టరు దగ్గరకు వెళ్ళిన ప్రతిసారి ఆవిడ నా గురించి ఎక్కువ కన్సర్న్‌గా ఉన్నారు. నాకు ఈ సమయంలో సంతోషం, ధైర్యం ఉత్సాహం కలిగించేట్లు ఉండాలి. కానీ ఆవిడ మాటిమాటికి ఏవో పుల్లవిరుపు మాటలు నా గురించో, వెన్నెల గురించో, నిజంగా నా పిల్లలో లోపం ఉన్నా కానీ అలా ఎత్తి

చూపకూడదు కదా ప్రదీప్. లోపం ఉందని డాక్టరు చెపితే వైద్యం చేయించుకుందాం. మన పాప ప్రదీప్.. మనమే కదా తనకు ఉన్నది" ఆపుకోలేక వెక్కి వెక్కి ఏడ్చేసింది.

Post your comments

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)